

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Mgr. J.** bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. J. , advokátom, so sídlom v P., proti odporcom : 1/ **J.** bývajúcej v T., 2/ **R.**, bývajúcemu v T., 3/ **V.**, bývajúcemu v P. M., **o obnovu konania**, vedenej na Okresnom súde P. pod sp. zn. 5 C 46/2006 , o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 31. júla 2007 sp. zn. 17 Co 166/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **odmieta**.

Odporcom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd P. uznesením z 19. februára 2007 č. k. 15 C 46/2006 – 104 návrh na povolenie obnovy konania, vedeného na tom istom súde pod sp. zn. 12 C 368/1998 zamietol. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcom náhradu trov konania v sume 15 940 Sk. V odôvodnení uviedol, že nezistil žiadne dôvody pre povolenie obnovy konania v zmysle ustanovenia § 228 ods. 1 O. s. p. V pôvodnom konaní bola navrhovateľovi ustanovená opatrovníčka z dôvodu jeho nevyliciteľnej choroby a vážneho narušenia pamäťových schopností, ktorý bol preukázaný listinnými dôkazmi. Po vykonanom dokazovaní súd vo veci samej rozhodol rozsudkom, doručeným opatrovníčke navrhovateľa, ktorý nadobudol právoplatnosť (3. 11. 2005) a vykonateľnosť (8. 11. 2005). Námietky navrhovateľa spočívajúce v odňatí možnosti konať pred súdom tým, že mu nebolo doručené uznesenie o ustanovení opatrovníčky a rozsudok vo veci samej nepovažoval za dôvodné. Poukázal na to, že navrhovateľovi bol doručený návrh na začatie konania (20. 3. 2000), ku ktorému sa mohol vyjadriť a aj uznesenie o ustanovení opatrovníčky (2. 9. 2004), proti ktorému odvolanie nepodal. Bol toho názoru, že účelom konania o povolenie obnovy nie je zaoberať

sa otázkou doručenia napadnutého rozhodnutia, pretože obnova konania predpokladá právoplatný rozsudok. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Trenčíne uznesením z 31. júla 2007 sp. zn. 17 Co 166/2007 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne (§ 219 O. s. p.) Odporcom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že právoplatný rozsudok môže účastník konania napadnúť návrhom na obnovu konania z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 228 ods. 1 O. s. p. Navrhovateľ sa obnovy konania domáhal v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ O. s. p. (t. j. ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní , pokiaľ môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci , ak možno vykonať dôkazy , ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní , pokiaľ môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci , ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech v dôsledku trestného činu sudcu). Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že tieto dôvody obnovy konania zistené neboli.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie navrhovateľ. Žiadal zrušiť uznesenia súdov nižších stupňov a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci a „nezaobranie sa vecou z hľadiska jej podstaty, ktorým postupom uviedol účastníkov do právneho omylu“. Podrobne opísal dôvody , pre ktoré návrh na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde P. pod sp. zn. 12 C 368/1998 podal. Trval na oprávnenosti svojho návrhu, pretože v rámci dôkaznej povinnosti v tomto konaní chcel poukázať na klamlivé a zavádzajúce tvrdenia odporcov, čím by mohol dosiahnuť pre seba priaznivejšie rozhodnutie vo veci čo mu však umožnené nebolo.

Odporcovia sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr , či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné, a preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu má procesnú formu uznesenia. Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 O. s. p.). Dovolanie je tiež prípustné, ak smeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), alebo ak ním bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), alebo uznesenie súdu prvého stupňa o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá však znaky ani jedného z uvedených uznesení, prípustnosť dovolania preto nemožno z uvedených ustanovení vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. (§ 242 ods. 1 O. s. p.), dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou , či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku a uzneseniu) odvolacieho súdu , ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník , nemal spôsobilosť byť účastníkom konania , c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania , hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Citované ustanovenie § 237 O. s. p. nemá žiadne obmedzenie vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutie vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené.

Dovolací súd dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu a jeho rozhodnutie vadu podľa § 237 O. s. p. nemajú. Vychádzajúc z obsahu dovolania osobitne sa zameril na otázku splnenia podmienok prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) je treba rozumieť taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. To znamená, že zo strany súdu musí ísť o porušenie konkrétneho procesného ustanovenia voči dotknutému účastníkovi , ktorého bezprostredným následkom je odňatie možnosti tomuto účastníkovi konať pred súdom.

Dovolací súd nepovažoval za dôvodné námietky navrhovateľa spočívajúce v tom ,že súdy nižších stupňov sa nezaoberali danou vecou. Oba súdy nižších stupňov v odôvodnení svojich rozhodnutí v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p. vysvetlili prečo dospeli k záveru , že nie sú splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy pôvodného konania. Navrhovateľ namietal odňatie mu možnosti konať pred súdom v pôvodnom konaní tým, že nebol vypočutý a nemohol navrhnúť ani vykonanie dôkazov, ktorými mohol dosiahnuť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. S týmito námietkami sa súdy dostatočne vypořádali. Zdôraznili, že navrhovateľovi bol v pôvodnom konaní ustanovený opatrovník v súlade so zákonom a navrhovateľ v návrhu na obnovu konania neuviedol žiadne skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktorými by mohol privodiť priaznivejšie rozhodnutie pre seba v pôvodnom konaní. Nemohlo by ísť ale o také dôkazy, ktoré súd napriek návrhu nevykonal a ktoré by nebolo možné v pôvodnom konaní predložiť z objektívnych dôvodov. Nebolo povinnosťou odvolacieho súdu konajúceho vo veci obnovy konania sa vypořadať s vyhodnotením vykonaného dokazovania v pôvodnom konaní.

Pokiaľ navrhovateľ v dovolaní namieta, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), uvedený dovolací dôvod nezakladá prípustnosť dovolania.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii právnej normy na zistený skutkový stav . O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis

alebo ak síce aplikoval správny právny predpis , nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, ale nezakladala by prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil správny právny predpis a či ho správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery, prichádzalo do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o takýto prípad v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie navrhovateľa podľa Občianskeho súdneho poriadku neprípustné. So zreteľom na to, dovolanie navrhovateľa odmietol podľa § 243b ods. 4 prvá veta v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu , proti ktorému je takýto opravný prostriedok neprípustný.

V dovolacom konaní úspešným odporcom dovolací súd nepriznal náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal, nakoľko im v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods. 4 prvá veta O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. apríla 2008

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia